

“THE HAI YEN (SEA SWALLOW) INTELLIGENCE PLAN”

I was present at the headquarters of the Central Intelligence Organization - a puppet strategic intelligence agency with a great deal of power - from the days immediately following the liberation of Saigon. Among the piles of newly-captured enemy files, I paid special attention to a group of files with a black “X” and stamped with the words “TOP SECRET”, in red, and, underneath these words, the title “Vietnamese-American Bilateral Intelligence Plan for the Post-War Period.”

The initial lines in this batch of documents clearly stated the goals of this plan: “To recruit, train, and deploy communist prisoners of war to infiltrate important Communist organizations in order to collect strategic intelligence information during the post-war period. This will be accomplished by returning, releasing, unilaterally returning, or exchanging these individuals during the course of a political settlement. The most immediate responsibility of the intelligence agents will be to create a secure cover which will enable them to infiltrate the opposition and to await an opportunity to establish contact and to receive their assignments and operational equipment.”

This was a total plan, with a complete organization for implementation of the plan, proving that the enemy was cooking up an evil plot and planning for even the worst possible political eventualities (as far as they were concerned) in order to work out a long term intelligence-gathering plan.

The command element for the Hai Yen plan consisted of Lieutenant General Nguyen Khac Binh, Commissioner of the CIO, and two assistants who were both senior intelligence officers. Nguyen Khac Binh delegated direct command of the plan to puppet Lieutenant Colonel Phan Cong Tam, Chief of Section A (Planning Bloc). Lt.Col. Tam had studied intelligence in the U.S. and had written a masters thesis on psychological warfare. All problems involving the plan were reported directly to the Commissioner of the CIO, without going through any intermediate levels.

The interrogation, vetting, training, records, and safehouse security elements were made up of mid to senior level intelligence officers who all had a wealth of experience in intelligence operations. These officers, who totalled around 30 individuals, were brought in to implement the plan.

Alongside each of the above elements were American advisors who monitored and kept current on all developments regarding the plan. Of special interest was that they set up two special sections to monitor the two major operations which they called “Northern operations”, aimed at dispatching

intelligence agents to North Vietnam, and “Southern operations”, to plant long-term intelligence agents in South Vietnam.

The enemy expended a great deal of effort to recruit and select an intelligence agent. First of all, they sent intelligence officers to contact the detention camps (they regularly went to Phu Quoc, Con Son, Nha Trang, and Da Nang camps) to study the files of the prisoners of war. If they found a target who met a number of pre-established criteria, they would borrow the file to take it to CIO headquarters to study. Then they would explore the ideology and attitudes of the candidate. They would then seduce, bribe, and control the target to turn him into an intelligence agent. Before reaching a final decision, the intelligence agent had to go through a selection period. During this time, they used a piece of technical equipment, a “lie detector”, to make a psychological impact on the intelligence agent. They would place on the intelligence agent’s head a “hat” with many electrical leads, like an electro-cardiograph machine. The intelligence agent would be allowed to respond only with “yes” or “no” to a number of questions they would ask him. If they detected some kind of prepared response from the intelligence agent and determined that the agent was not sincere, the agent would be rejected. In actuality, this was just a means used to make a psychological impression on the agent. This machine was usually operated by U.S. officers, and, because of this, the U.S. had the decisive input in recruiting or rejecting these agents.

The enemy also arranged various tests of the agent’s intelligence and aptitude for intelligence work. These included: a set of 100 pre-selected pictures, and out of every 10-20 pictures two pictures would be similar, and the intelligence agent had to quickly find and describe the similarities; assembling a picture which had been cut up into many pieces; quickly reading numbers and then jotting them down; answering questions on political and social issues to determine the agent’s talent for reacting quickly; describing things located in a house or a closet; or scanning a document, taking notes, and reading it back; looking at a map and then sketching a few many targets on the map...

After this period the enemy would send the agent to training. The intelligence agent received very detailed training in methods to use to seek out and collect intelligence information; in elicitation methods; in counter-surveillance methods; in resisting interrogation; in methods to communicate by secret passwords, slang, by secret code, or by chemical ink. The U.S. CIA was responsible for the communications techniques training.

After completing his training, the enemy would allow the intelligence agent to celebrate by arranging various degenerate pleasures for him. Before returning him to prison where he was to continue playing the role of a prisoner, they would feed him badly for a period of time, give him the false appearance of having been beaten, and have him memorize a number of false incidents to cover the time when he was away from prison - these incidents would be made up by the intelligence agent himself. When the agent returned to prison he would do things to make his fellow prisoners trust him so that he could be able to deeply infiltrate and penetrate our ranks in the future.

The file was rather complete, but it did not answer one important question: how many such intelligence agents were officially recruited? Who were these agents? Where were they now? In order to answer these questions, we had to spend a great deal of time going to the various reeducation camps to locate and interrogate the puppet intelligence officers who had commanded and implemented this program. Researching, analyzing, and collating their statements, in combination with other documents which we had captured, enabled us to understand more clearly the results which this plan had achieved. They had examined the files of more than 2,000 prisoners of war and had brought in more than 200 prisoners for interrogation for the initial selection process. The intelligence agents whom they had officially recruited were deployed for operations through the various prisoner releases and prisoner of war exchanges. We uncovered and arrested a number of these individuals and monitored many others through the use of a variety of means, so that now we know clearly who these intelligence agents are. Clearly the enemy is poisonous and crafty, and he has long term plans to continue the execution of his dark plots. The complete victory of the Ho Chi Minh campaign, however, dealt a heavy blow to the "Post-war Plan" of the enemy.

By Do Duc Van

g

van
đều
nhuần
Ở đó
tr xây
khu
ngàn
hánh
om 70
on, hồ
au vực
nh còn
Nam",
Trung
nhân
n cực:
thành
n sức
n mẫu
p dịch
minh:
ng xây
cộng
tông
Kinh.
o biết:
oi bất
khác
người
an có
lên rõ
an gây
lực, số
ác đến
n đến
trên là
phững
áp bất
gây an
nhân
ở Bắc
ừ 200
h công
lông rồ
nh phố
nh cho
lên giải
thông
triển
cách
trong
phải
(C)

TÔI có mặt ở trụ sở phủ đặc ủy trung ương tình báo-một cơ quan tình báo chiến lược, có thể lực của nguy-ngay từ những ngày Sài Gòn mới giải phóng. Trong đồng hồ sơ ngón ngang của địch mới thu được, tôi đặc biệt chú ý đến một tập hồ sơ ngoài bì in đậm nét một gạch chéo đen hình chữ X và hai chữ "lối mật" đó, dưới là hàng chữ: Kế hoạch tình báo song phương Việt-Mỹ thời hậu chiến. Kế hoạch được mang một cái tên rất kêu: "Kế hoạch Hải Yến".

Ngay những dòng đầu của tập tài liệu đã nói rõ mục đích của kế hoạch: "Tuyển dụng, huấn luyện, bố trí các tù binh cộng sản tái xâm nhập các cơ quan trọng yếu của Cộng sản để thu thập những tin tức tình báo

theo sát, nắm chắc mọi diễn biến của kế hoạch đáng chú ý, chúng lập thêm hai ban đặc biệt để theo dõi hai phần công tác kín mà chúng gọi là "công tác Bắc vụ" nhằm tung nhân viên tình báo ra miền Bắc và "công tác Nam vụ" cài cắm nhân viên tình báo lâu dài ở miền Nam.

Để có thể tuyển chọn được một nhân viên tình báo, chúng tốn rất nhiều công phu. Trước hết tung sĩ quan tình báo đi liên hệ với các trại giam (thường chúng đến trại Phú Quốc, Côn Đảo, Nha Trang, Đà Nẵng...) nghiên cứu hồ sơ tù binh. Nếu đối tượng nào chúng thấy đủ một số tiêu chuẩn đã định sẵn, thì mượn hồ sơ về phủ để khai thác, rồi sau đó thăm dò tư tưởng, thái độ và dụ dỗ, mua chuộc, khống chế làm nhân viên tình báo. Trước khi quyết định chính thức, nhân viên tình báo phải qua thời kỳ dự tuyển. Ở giai

hình đã được cái làm nhiều mảnh, hoặc đọc nhanh các chữ số và ghi nhớ hoặc làm một số bài toán với thời gian quy định, hoặc trả lời những câu hỏi về chính trị, xã hội xem tài ứng phó, hoặc tả lại đồ vật có trong nhà, trong tù, xem nhanh một tài liệu, ghi nhớ, nói lại, xem một bản đồ rồi vẽ lại với một vài mục tiêu cần thiết.

Qua giai đoạn đó chúng sẽ đưa đi huấn luyện. Nhân viên tình báo được huấn luyện rất chi tiết về phương pháp điều tra thu thập tin tức tình báo, cách thức moi hỏi, cách chống theo dõi, chống khai thác, cách thức liên lạc bằng mật khẩu, tiếng lóng, bằng mật mã và mực hóa học. Phần kỹ thuật thông tin liên lạc do bọn CIA Mỹ phụ trách.

Sau khi được huấn luyện, chúng cho nhân viên tình báo ăn chơi đời trụy, hưởng lạc. Trước khi trả lại trại giam tiếp tục đóng vai người tù, chúng cho nhân viên tình báo ăn uống kham khổ một thời gian, giả vờ nêu tuy như bị đánh đập, học thuộc một số màn kịch nguy trang thời gian vắng mặt-do nhân viên tình báo từ đề xuất-vào tù phải có những hoạt động gây tin nhiệm với anh em. Tù để có điều kiện chui sâu, leo cao sự này.

Hồ sơ khá đầy đủ, nhưng chưa giải đáp được một câu hỏi quan trọng: chúng đã chính thức tuyển dụng được bao nhiêu nhân viên tình báo? Đó là những tên nào? Hiện nay ở đâu? Để giải đáp những câu hỏi này, chúng tôi phải tốn nhiều thời giờ đi các trại cải tạo, tìm gặp và khai thác những tên sĩ quan tình báo nguy hiểm chỉ huy và điều hành kế hoạch này. Nghiên cứu, phân tích, tổng hợp những lời khai đó với những tài liệu khác thu được, giúp hiểu rõ hơn về kết quả định thực hiện kế hoạch, chúng đã nghiên cứu khoảng hơn 2000 hồ sơ tù binh đưa về khai thác để tuyển chọn sơ khảo khoảng hơn 200 người. Những nhân viên tình báo được tuyển chọn chính thức, chúng đã bố trí đi hoạt động trong những lần phóng thích, trao trả tù binh. Ta phát hiện bất giữ được một số và tiếp theo dõi hàng loạt những hiện pháp khác, đến nay đã biết rõ về những nhân viên tình báo đó. Rõ ràng kế địch rất thâm độc, xảo quyệt, có những toán tình lâu dài để phục vụ những mưu đồ đen tối. Nhưng sự toàn thắng của chiến dịch Hồ Chí Minh đã giáng đòn nặng nề vào kế hoạch "hậu chiến" của chúng.

ĐỖ ĐỨC VÂN

Kế hoạch tình báo

HẢI YẾN

chiến lược phục vụ thời hậu chiến với phương thức hoàn lương, phóng thích, thả đơn phương hay trao trả khi có giải pháp chính trị. Tình báo viên có nhiệm vụ trước hết tạo vỏ bọc kín đáo chui vào nội bộ đối phương, chờ cơ hội móc nối liên lạc, nhận nhiệm vụ và phương tiện hoạt động".

Đây là một kế hoạch hoàn chỉnh, có ban bệ thi hành một cách đầy đủ, chứng tỏ địch nung nấu một âm mưu đen tối, dự đoán tới cả tình huống chính trị xấu nhất đối với chúng để toan tính một kế hoạch tình báo lâu dài.

Bộ phận chỉ đạo kế hoạch Hải Yến gồm có Nguyễn Khắc Bình, trung tướng, đặc ủy trưởng trực tiếp với hai tên phó giúp việc là những sĩ quan tình báo cấp cao. Nguyễn Khắc Bình ủy quyền cho trung tá nguy Phan Công Tâm, trưởng ban A (khối kế hoạch)-người từng học ở Mỹ về tình báo, có luận án tiến sĩ về tâm lý học, trực tiếp chỉ huy kế hoạch, mọi vấn đề liên quan trình thẳng đặc ủy trưởng, không qua một trung gian nào khác.

Bộ phận thâm vấn, trắc nghiệm, huấn luyện, hồ sơ, gác nhà an toàn... đều là những sĩ quan tình báo trung cao cấp dày dạn kinh nghiệm hoạt động tình báo, được chúng điều về phụ trách, tổng số khoảng 30 tên.

Bên cạnh những bộ phận kể trên, đều có cố vấn Mỹ luôn luôn

đoạn này, chúng dùng phương tiện kỹ thuật "máy dò sự thật" để đánh đòn tâm lý với nhân viên tình báo. Chúng chụp lên đầu nhân viên tình báo một cái "mũ" có nhiều đường dây điện liên hệ với một bàn tín hiệu tương tự như máy đo điện tâm đồ. Nhân viên tình báo chỉ trả lời "không" hoặc "có" đối với một số câu hỏi chúng đặt ra. Nếu có một sự bố trí sắp đặt đối phó nào của nhân viên tình báo mà chúng phát hiện ra và cho đó là không trung thành, chúng sẽ khai bỏ. Thực chất đây cũng chỉ là phương tiện để đánh đòn tâm lý mà thôi.

Máy này thường do sĩ quan Mỹ điều khiển và cũng do đó Mỹ quyết định tuyển dụng hay khai bỏ.

Chúng còn tổ chức những hình thức thử sự thông minh và năng khiếu tình báo, bằng cách: dùng 100 hình in sẵn, cứ 10 hoặc 20 hình lại có hai hình giống nhau. Nhân viên tình báo phải nhanh chóng tìm ra và tả lại sự giống nhau đó, hoặc ghép một